

Sygn. akt III SK 1/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa C. S.A. w [...]
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej O. Polska S.A. w [...]
o zmianę umowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI ACa .../14,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz zainteresowanej kwotę 180
(sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 sierpnia 2011 r., nr DHRT-WWM-6080-152/09(66) Prezes
Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) zmienił postanowienia umowy o

połączenie sieci z 8 listopada 2007 r., zawartej pomiędzy C. S.A. (powód) a T. S.A. (obecnie O. S.A., zainteresowany) w zakresie zmiany opłat za zakańczanie połączeń głosowych w sieci powoda.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód, zaskarżając ją w całości.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE i zainteresowany wnieśli o jego oddalenie w całości.

Wyrokiem z 10 czerwca 2014 r., XVII AmT .../12 Sąd Okręgowy w [...] - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z 11 marca 2009 r., nr DART-SMP-6043-5/08(20) - decyzja SMP CP 2009, Prezes UKE wyznaczył powoda jako przedsiębiorcę zajmującego znaczącą pozycję na rynku świadczenia usługi zakańczania połączeń głosowych w ruchomej publicznej sieci powoda oraz nałożył na niego obowiązki regulacyjne, w tym obowiązek, o którym mowa w art. 44 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.- Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2004 r., Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT), polegający na zakazie stosowania przez powoda zawyżonych stawek za zakańczanie połączeń głosowych, który to obowiązek został zmieniony decyzją Prezesa UKE z 19 kwietnia 2011 r., nr DART-SMP-6040-3/10(20) - decyzja SMP CP 2011.

Sąd Okręgowy stwierdził, że Prezes UKE wydając decyzję musi uwzględnić obowiązki regulacyjne nałożone na strony postępowania. Decyzją SMP CP 2009 na powoda został nałożony obowiązek z art. 44 PT, polegający na zakazie stosowania zawyżonych stawek za zakańczanie połączeń głosowych, który został zmieniony decyzją SMP CP 2011, w ten sposób, iż powód nie może stosować zawyżonych stawek za zakańczanie połączeń głosowych.

Za niezasadny uznał Sąd Okręgowy zarzut naruszenia art. 28 ust. 1 pkt 2 PT, w tym złamanie zasady proporcjonalności, gdyż przy wydawaniu zaskarżonej w przedmiotowym postępowaniu decyzji Prezes UKE wziął pod uwagę obowiązki regulacyjne nałożone na powoda decyzjami SMP CP 2009 i 2011, powód natomiast nie przedstawił żadnych argumentów na nieuwzględnienie przez Prezesa UKE obowiązków regulacyjnych, podważając jedynie słuszność nałożonych na niego obowiązków polegających na zakazie stosowania zawyżonych stawek MTR, który to zakaz został wprowadzony decyzją, nieobjętą przedmiotem niniejszego

postępowania. Powyższy zarzut naruszenia zasady proporcjonalności mógłby dotyczyć wydanych względem powoda decyzji SMP, nie ma jednakże znaczenia dla przedmiotowego postępowania.

Sąd pierwszej instancji zauważył ponadto, że powód działa jako operator typu full MVNO, przez co jego działalność różni się od działalności operatorów MNO. Nie można tym samym przyjąć, że powód ponosi koszty związane z rozbudową sieci dostępowej, której to wysokie koszty wpływałyby na odmienny niż symetryczny sposób kształtowania stawek, szczególnie że jako operator MVNO w przypadku wysokich kosztów usługi roamingu krajowego posiada możliwość swobodnej zmiany dostawcy takich usług, by oferowane mu warunki były jak najbardziej preferencyjne. Sąd Okręgowy uznał, że same koszty przyrostowe nie mogą być podstawą do przyznania operatorowi MVNO stawki wyższej niż symetryczna w stosunku do operatorów MNO.

Powód nie przedstawił również zdaniem Sądu pierwszej instancji przekonujących argumentów, przemawiających za uznaniem, iż doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równości podmiotów, w odniesieniu do stanu istniejącego przed wydaniem zaskarżonej decyzji, w szczególności zaś, iż wcześniejsza asymetria stawek MTR pomiędzy powodem i zainteresowanym odpowiadała zasadzie równości.

Sąd Okręgowy za nieuzasadnione uznał również twierdzenia powoda, że wydając zaskarżoną decyzję Prezes UKE nie zapewnił skutecznej konkurencji oraz rozwoju konkurencyjnego rynku usług telekomunikacyjnych, gdyż symetria stawek w sieciach ruchomych za zakańczanie połączeń w perspektywie długoterminowej będzie sprzyjać innowacyjności i pewności regulacji, a co za tym idzie skutecznej konkurencji na rynku usług telekomunikacyjnych.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód.

Wyrokiem z 26 sierpnia 2015 r., VI ACa ../14 Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda i obciążył go kosztami postępowania.

Sąd Apelacyjny za bezzasadny uznał zarzut naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 227 i art. 278 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości regulacyjnej. Powód bowiem jest przedsiębiorcą nieinfrastrukturalnym, który nie ponosi wydatków

związanych z pozyskiwaniem częstotliwości, budową i utrzymaniem sieci infrastruktury dostępowej. Już sam ten fakt powoduje, że pozycja powoda jest w pewnym sensie uprzywilejowana, zaś same wydatki ponoszone przez powoda w związku z zakańczaniem połączeń głosowych nie przesądzają o wysokości stawki z tego tytułu.

Powód pomija także, że zakaz stosowania stawek MTR wyższych niż stawki MTR zasiedziałego operatora MNO został na powoda nałożony jako obowiązek regulacyjny decyzją SMP CP 2011, zatem kwestionowanie w przedmiotowym postępowaniu stawek tam przyjętych jest niedopuszczalne.

Za niezasadny uznał również Sąd Apelacyjny zarzut naruszenia art. 28 PT przez ukształtowanie stawek MTR w sposób odbiegający od treści obowiązku określonego w decyzji SMP CP 2011, co w przypadku różnych stawek operatorów zasiedziałych nie pozwala na jednoznaczne określenie wysokości stawki MTR w sieci powoda. Sąd Apelacyjny przede wszystkim zwrócił uwagę na fakt, że z uwagi na rozpoczęcie postępowania w przedmiotowej sprawie przed 3 maja 2012 r. powoda obowiązywały regulacje z art. 479¹² § 1 k.p.c. Powód nie podnosił powyższego zarzutu w odwołaniu oraz nie wykazał żadnych okoliczności przemawiających za podniesieniem go na późniejszym etapie postępowania, stąd też podlega on pominięciu. Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny stwierdził, że nałożone na powoda obowiązki regulacyjne, wynikające z decyzji SMP CP 2011, chociażby posiadały nieprawidłową podstawę prawną, nie podlegają badaniu w toku przedmiotowego postępowania.

Z tych samych względów za niezasadny uznał Sąd drugiej instancji zarzut, że symetryczne ustalenie stawki za zakańczanie połączeń głosowych uniemożliwi powodowi wywiązanie się z nałożonych na niego obowiązków niedyskryminacji, z uwagi na różne stawki operatorów zasiedziałych MNO, gdyż w ocenie Sądu Apelacyjnego stosowanie stawek symetrycznych w stosunku do każdego z operatorów nie narusza zasady niedyskryminacji, ponieważ stosunki jakie istnieją pomiędzy powodem a każdym z pozostałych przedsiębiorców telekomunikacyjnych opierają się na zasadzie równoprawności. Co więcej, wbrew twierdzeniom powoda, z decyzji SMP CP 2011 nie wynika, by powód mógł stosować wobec wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych tę samą, najwyższą stawkę, obowiązującą

wobec jednego z nich. Powód bowiem powinien kierować się stawką MTR tego MNO, którego wybrał do świadczenia usługi hostingu i rozpoczęcia połączenia. Przedstawione przez skarżącego hipotetyczne sytuacje związane ze stosowaniem różnych stawek przez MNO nie stanowią rzeczywistej przyczyny wadliwości decyzji.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, przez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i uwzględnienie odwołania powoda, przez uchylenie decyzji Prezesa UKE. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa procesowego, tj.: 1) art. 479¹² § 1 k.p.c., przez uznanie, iż argumentacja powoda wskazująca na naruszenie art. 28 ust. 1 pkt 2 PT podlega prekluzji, podczas gdy reguły prekluzji wynikające z art. 479¹² § 1 k.p.c. nie dotyczą kwestii oceny prawnej a jedynie kwestii faktycznych; 2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości regulacyjnej, na okoliczność oceny wiarygodności, rzetelności i prawidłowości wyników kalkulacji kosztów zakończenia połączenia głosowego w sieci powoda wobec uznania, że w świetle obowiązku wynikającego z decyzji SMP CP 2011 okoliczność ta pozostaje bez znaczenia, podczas gdy decyzja wydana na podstawie art. 28 ust. 1 PT (w zw. z art. 30 PT) musi uwzględniać praktyczne możliwości wdrożenia proponowanego rozwiązania dotyczącą ekonomicznych aspektów dostępu telekomunikacyjnego oraz naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 28 ust. 1 pkt 4 PT przez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie konieczności uwzględnienia przy decyzji przesłanki praktycznej możliwości wdrożenia proponowanego rozwiązania dotyczącego ekonomicznych aspektów dostępu telekomunikacyjnego; 2) art. 28 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 PT w zw. z art. 31 ust. 1 PT przez ich niewłaściwe zastosowanie i pominięcie tego, że decyzja nałożyła na strony obowiązek dostosowania stawek w przypadku wydania stosownych decyzji Prezesa UKE, bez konieczności zmiany decyzji, podczas gdy zgodnie z art. 31 ust. 1 PT umowa o dostępie

telekomunikacyjnym wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, a zgodnie z art. 28 ust. 4 PT decyzja o dostępie telekomunikacyjnym zastępuje umowę o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie objętym decyzją; 3) art. 29 PT przez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie faktu nałożenia w decyzji obowiązku dokonania zmiany decyzji w drodze umowy bez analizy przesłanek określonych w art. 29 PT; 4) art. 28 ust. 1 pkt 2 PT oraz art. 28 ust. 1 pkt 6 PT w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. U. UE. L 2002 Nr 108, str. 33, dalej jako dyrektywa ramowa) przez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie tego, że określenie decyzją wysokości stawki MTR przez odwołanie jej do stawki operatorów zasiedziałych, co nie uwzględnia istotnych różnic w zakresie pozycji rynkowych tych operatorów oraz różnic w zakresie nałożonych na operatorów obowiązków, a ponadto nie pozwala powodowi na realizację uprawnień przewidzianych w art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej w przypadku zmiany stawek operatorów trzecich, skutkujących automatycznie zmianą stawek powoda.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda zainteresowany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie ma uzasadnionych podstaw.

Bezpodstawne są zarzuty naruszenia powołanych w podstawie skargi przepisów prawa procesowego.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu naruszenia art. 479¹² § 1 k.p.c. Jak bowiem wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego brak jest przesłanek do zastosowania art. 479¹² § 1 k.p.c., jeśli wnoszący odwołanie podnosi w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji innych przepisów niż wskazane w odwołaniu, bądź gdy zarzuca wyrokowi Sądu pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa normujących szczegółowy obowiązek przewidziany w decyzji, którego treści powód nie kontestował w odwołaniu, w którym podważał całą decyzję

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r., III SK 27/14, OSNP 2017 nr 2, poz. 25). Dlatego też nie znajduje oparcia w art. 479¹² § 1 k.p.c. uznanie przez Sąd drugiej instancji za sprekludowany zarzutu naruszenia art. 28 ust. 1 pkt 2 PT przez ukształtowanie stawek MTR w sposób odbiegający od treści obowiązku określonego w decyzji SMP CP 2011. Nie jest to bowiem „zarzut”, o którym mowa w art. 479¹² § 1 k.p.c. Jednakże uchybienie to nie uzasadniało uwzględnienia skargi kasacyjnej powoda, gdyż w skardze kasacyjnej nie wykazano w jaki sposób nieodniesienie się przez Sąd drugiej instancji do zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego (wadliwie uznanego za sprekludowany) miałyby wpłynąć na wynik postępowania. Powód nie wykazał bowiem na czym miałyby polegać wadliwe (to jest sprzeczne z decyzją SMP CP 2011) ukształtowanie w zaskarżonej decyzji treści stosunku dostępowego łączącego go z zainteresowanym.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., gdyż jak to zostało prawidłowo zauważone w wyroku Sądu Apelacyjnego – zaskarżona przez powoda w przedmiotowym postępowaniu decyzja Prezesa UKE została wydana w celu wykonania postanowień decyzji SMP CP 2011. Mocą decyzji SMP CP 2011 na powoda nałożony zostały obowiązek stosowania niezawyżonych cen za zakańczanie połączenia w sieci powoda, przy czym za takie ceny Prezes UKE uznał ceny wyższe od cen naliczanych za usługę zakańczania połączenia przez operatorów zasiedziały. Nie ma zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z odwołania od decyzji Prezesa UKE czy kalkulacja kosztów zakończenia połączenia głosowego w sieci powoda została prawidłowo określona. Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że przedmiot postępowania sądowego z odwołania od decyzji regulatora rynku telekomunikacyjnego wyznacza w pierwszej kolejności treść i przedmiot decyzji. Skoro zatem w zaskarżonej w przedmiotowym postępowaniu decyzji Prezes UKE nie kalkulował kosztów usług świadczonych przez powoda, lecz wdrażał postanowienia innej, wcześniejszej decyzji, to w sprawie z odwołania od decyzji wykonawczej nie można kwestionować ustaleń i rozstrzygnięć decyzji podstawowej, a co najwyżej prawidłowość realizacji decyzji podstawowej w decyzji wykonawczej.

Niezasadne okazały się również zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Zarzut naruszenia art. 28 ust. 1 pkt 4 PT przez pominięcie przesłanki praktycznej możliwości wdrożenia proponowanego rozwiązania dotyczącej ekonomicznych aspektów dostępu telekomunikacyjnego, która to przesłanka ma równorzędne znaczenie z innymi przesłankami zastosowania art. 28 ust. 1 PT (w szczególności zaś z przesłanką obowiązków ciążących na stronach stosunku dostępowego), jest oczywiście bezpodstawny z dwóch powodów. Po pierwsze, Sąd Najwyższy nie dostrzega żadnej przeszkody dla „praktycznej możliwości” wdrożenia rozwiązania przewidzianego w decyzji Prezesa UKE. Po drugie zaś, symetria stawek MTR stanowi zasadę w rozliczeniach między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Jakiegokolwiek odstępstwa od tej zasady są dopuszczalne jedynie przez pewien okres, tylko w stosunku do nowowchodzących operatorów na rynek oraz wówczas, gdy zostaną odpowiednio uzasadnione. Okoliczność, że w okresie, w którym zgodnie z zaleceniem Komisji 2009/396/WE z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych (Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 67-74) dozwolona była asymetria, powodowi nie udało się uzyskać pozycji rynkowej na poziomie pozwalającym wywierać skuteczną presję konkurencyjną na operatorów zasiedziały, nie uzasadnia utrzymania asymetrii stawek i nie rzutuje na „praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących ekonomicznych aspektów dostępu telekomunikacyjnego, wynikających z decyzji SMP CP 2011”.

Również zarzut naruszenia art. 28 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 i art. 31 ust. 1 PT jest bezpodstawny. Decyzja Prezesa UKE nałożyła na strony obowiązek zmiany stawek MTR, a zatem obowiązek wprowadzenia zmian do łączącej je umowy, przy czym wysokość stawek MTR wynika (wynikać będzie) z innej (innych) decyzji Prezesa UKE. Zgodnie z art. 28 ust. 4 PT, decyzja o dostępie telekomunikacyjnym zastępuje umowę o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie objętym decyzją. Zatem decyzja wydana w niniejszej sprawie zastąpiła umowę między powodem a zainteresowanym w zakresie ukształtowania wysokości stawki MTR, jaką strony mają stosować we wzajemnych relacjach, z zastrzeżeniem, że owa wysokość ma odpowiadać wartości określonej w decyzji SMP CP 2011. Wcześniej obowiązujące postanowienie umowne otrzymało, na mocy decyzji, nowe brzmienie, które strony mogą zmienić zawierając stosowne porozumienie (umowę zmieniającą).

Z kolei zarzut naruszenia art. 29 PT jest nieuzasadniony, gdyż w przypadku zawarcia przez strony porozumienia zmieniającego w przedmiocie uprzednio uregulowanym w decyzji regulatora rynku telekomunikacyjnego decyzja taka nie zostaje zmieniona lecz wygasa lub, jak to ma miejsce w okolicznościach przedmiotowej sprawy, dochodzi do zmiany treści umowy między stronami (którą to treść umowy zmieniała decyzja, nadając jej nowe brzmienie). Norma z art. 29 PT adresowana jest do Prezesa UKE i dotyczy przesłanek jakie muszą zostać spełnione, by to Prezes UKE mógł interweniować, oraz okoliczności, jakie ma wziąć pod uwagę w tej interwencji (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r., III SK 27/14, LEX nr 1733677; z dnia 16 kwietnia 2015 r., III SK 7/14, LEX nr 1713027). Przesłanki przewidziane w art. 29 Prawa telekomunikacyjnego w żaden sposób nie ograniczają prawa stron do każdorazowego umownego uregulowania treści stosunku dostępowego. Powód zmierza do wykazania, że obowiązek nałożony na niego w decyzji rozstrzygającej spór międzyoperatorski jest obowiązkiem, który będzie się aktualizował zawsze wtedy, gdy dojdzie do zmiany wysokości stawki MTR ustalanej przez Prezesa UKE dla zainteresowanego, w sytuacji gdy powinien on znajdować zastosowanie tylko w przypadku spełnienia się przesłanek z art. 29 PT. Istotnym jest fakt, że przepis art. 29 PT odnosi się do sytuacji, w której Prezes UKE dokonuje ingerencji w stosunek dostępowy działając z urzędu. Brak jest zatem podstaw do podważenia zaskarżonego wyroku na tej podstawie, że – ewentualnie – przesłanki zastosowania art. 29 PT nie zostały spełnione, gdyż decyzja wydana w przedmiotowym postępowaniu została wydana w wyniku rozpatrzenia wniosku o rozstrzygnięcie sporu międzyoperatorskiego. Co więcej, podstawę faktyczną i prawną zmiany przez powoda i zainteresowanego umowy, w zakresie wynikającym z zaskarżonej decyzji, stanowić ma inna decyzja Prezesa UKE (prowadząca do zmiany stawki MTR dla zainteresowanego), co ze swej istoty oznacza, że doszło do zmiany sytuacji na rynku i ma związek z przesłankami zastosowania art. 29 PT.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 28 ust. 1 pkt 2 i pkt 6 PT w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej. Obowiązek stosowania przez powoda niezawyżonych stawek MTR, został wprowadzony do umowy między stronami przez Prezesa UKE na mocy decyzji SMP CP z 2011 r. Decyzja ta jest adresowana

do powoda, a jej postanowienia zostały wykonane przez decyzję zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu. Nie można zatem przyjąć, że nałożony na powoda obowiązek stosowania stawki symetrycznej jest przejawem narzucenia na niego obowiązku ciążącego na zainteresowanym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016 r., III SK 31/15, LEX nr 2072189). Uwzględnienie pozycji rynkowej stron umowy nie może prowadzić do podważania zaskarżonego wyroku, skoro kwestia ta była już przedmiotem oceny w decyzji SMP CP z 2011 r.

Sąd Najwyższy zauważa ponadto, że kwestia ewentualnej legitymacji powoda do zaskarżenia decyzji Prezesa UKE kształtującej nową stawkę MTR dla operatorów trzecich nie mieści się w przedmiocie niniejszego postępowania i może być rozważana tylko na etapie ewentualnego odwołania powoda od takiej, nowej decyzji. Wówczas Sąd Okręgowy w [...] może stanąć przed koniecznością dokonania rozszerzającej wykładni przepisów procesowych pozwalających na wniesienie odwołania od decyzji Prezesa UKE przez podmiot, który nie jest jej adresatem (o ile uzna, że wymaga tego realizacja art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc